
Egy idézet februárra:

*vannak vidékek hol a sírlapok
négy sarkában finoman faragott
négylevelű lóhere mélyed és
századok óta nincs egy repedés
esőcsöppöt és harmatcsöppöket
gyűjtögetnek az örmény sírkövek*

(Kányádi Sándor: Örmény sírkövek – részlet – a Sörény és koponya c. kötetből)

Örmény-e a Pattantyús-család?

Persze, hogy van a mai, *Pattantyús-Ábrahám* vezetéknevű leszármazottakban örmény vér. Nem is tagadható a rokonság, hiszen külső megjelenésük, a régi keresztlevelek és sok ős neve mind ezt bizonyítja. A dokumentumokban nyilvántartott őseink között az alábbi keresztnevek fordulnak elő: Eustachius (Tákesz), Emánuel, Adeodat (Bogdán), Rebeka, Rozália, stb. A vezetéknevek közt örmény eredetű elsősorban az Ábrahám, de a feleségek között megtalálható a Kovrik és Andrus név is. Nekem, személy szerint akkor merültek fel kétségeim, amikor egy előadásban örmény származású, neves emberek között említették *dr. Pattantyús Ábrahám Géza* akadémikus professzort (ő a nagyapám), akinek örmény ősei kapták a nemességet. A nemesi okiraton "Jacobus Pattantus de Danczka" szerepel - Ábrahám nem! Az okirat kelte 1680. Az időben legközelebbi, tényleg örmény névre szóló nemesi okiratok dátuma az 1700-as éveket jelöli, vagyis azt az időt, amikorra az örmény közösség, illetve egyes személyek már valóban kiérdemelhették ezt a címet. Ezért szerintem nem illő a Pattantyús-címet az örmény nemesség jelképei között szerepeltetni, még akkor sem, ha ezt Szongott Kristóf kb. száz évvel később összeállított Genealógiájában tévesen meg is teszi.

Családunk őse, az ifj. Pattantyús Jakab akkor került családi kapcsolatba az Erdélybe betelepült örmény közösséggel, amikor az 1700-as évek elején megnősült. Ekkor vette fel az Ábrahám nevet is, illetve gyermekének neve lett ez. Utána a család majd 200 évig ebben a közösségben találta meg otthonát Szamosújvárott, és innen költözött egy része a Felvidékre, más része Bácskába. Írásos dokumentumot megfelelő hivatkozásokkal erről már korábban átadtam a szerkesztőségnek, de választ nem kaptam. Ezt most ismét mellékelem, de terjedelmi okokból nem közlés céljára. Ugyanakkor örülnék, ha hivatott és hozzáértő kutató-történész fenti véleményemhez hozzászólna, annak igazát vagy esetleg téves voltát megfelelő dokumentumokkal alátámasztaná. Én csak egyszerű geofizikus-villamosmérnök vagyok, így véleményem mások adataira és saját érzelmeimre támaszkodik.

Tisztelettel *Pattantyús-Ábrahám Miklós*

„Koronáztunk”

Január 20-i klubnapunkon ismét bensőséges hangulatú, ünnepélyes, mondhatni exkluzív műsort kaptunk. A Magyarok Háza Zenetermében az előadások előtt a már megszokott zsongás. Zsúfolt a terem, csak a falak mentén van egy-két hely. Az élénk nyüzsgést egyszer csak egy utánozhatatlanul tiszta, gyönyörű színű hangon felzendülő "Boldogasszony

Anyánk" halkítja el. Mindenki a helyére igyekszik. *Petrás Mária* csángó népi énekes és népművész gyönyörködtet minket énekével. Ma nemcsak örmények, hanem érdeklődő szimpatizánsok is szép számban eljöttek a klubnapra.

A mikrofonhoz lép *dr. Issekutz Sarolta*, a klub háziasszonya, kezében a Magyar Közlöny 2000. január 1-i első számának másolatával, és ünnepélyesen, kimért hangon felolvassa a "Magyar Köztársaság Országgyűlésének 2000. évi I. törvényét Szent István államalapításának emlékéről és a Szent Koronáról."

Ismét *Petrás Mária* hangjára lazítunk, hogy azután mintegy másfél órán keresztül, feszült figyelemmel, pissenés nélkül "tapadjunk" *Kocsis István* közíró és történész mondanivalójára. Az előadó a Szent Koronára vonatkozó műveinek quintessenciáit adja, még a tapasztaltabb és műveltebb hallgatók is élményszerűen döbbsen rá, hogy mennyi mindent nem ismernek a Szent Korona misztériumáról, a magyar nemzet sorsának alakulásában, fennmaradásában játszott szerepéről. Hogy a Szent Korona fizikai valóságának ismerete nagyon kevés ahhoz a transzcendentális jelentőséghez képest, amelyet szinte szüntelen történelem-formáló és közjogi győzelmek nagy számát learató, a bécsi udvart és a környező nemzeteket féken tartó szerepköre jelent.

Hallunk a szakrális királyok, illetve Mátyás király koronához való viszonyáról, a Diploma Leopoldiumról, Dante Isteni Színjátékának vonatkozatható analógiáiról.

Hallunk továbbá arról, hogy az igazi magyar királyok hatalmukat a Szent Koronára ruházták át, hogy a Korona misztériuma nem ismer nemzetiségi megkülönböztetéseket, így a különféle nemzetiségek 1848-ig viszonylag békében élnek Magyarországon. (Ekkor a Szent Korona erejétől mindenáron szabadulni akaró bécsi udvarnak sikerült irredenta célok hangoztatásával, Magyarország feldarabolásának ígéretével a nemzetiségeket a magyarság ellen fordítani.) Aktuális jelentősége is van annak, hogy a Szent Korona-tan törvényerővel kimondta: földet külföldinek nem lehet adni, eladni. Ha ez mégis megtörténik valamilyen módon, akkor az új tulajdonost "honfiúsítási eljárásnak" kell alávetni. (A jelenlegi privatizáció is kevesebb bonyodalommal járt volna, ha az Szent Korona alá rendelt történet.) Szóba került a Szent Koronához való viszony jogfolytonosságának többszöri visszaállítása a történelem során - az utolsó 1920-ban - és az a tény, hogy az 1989-es rendszerváltás után a magyar politikusok nem éltek a jogfolytonosság visszaállításának lehetőségével. Ugyanis az 1946. évi I. törvény eltért a Szent Korona szellemében megfogalmazott Alkotmánytól (a sztálinista döntés célja ezzel éppen a magyar gerinc megtörése volt), ezért tradicionális értelemben érvénytelen. Kérdés, hogyan lehetne megoldani a Szent Korona jogi méltóságának és az ebből levezetett Alkotmány egyértelmű megfogalmazásának, alkalmazásának helyreállítását. Az előadás végeztével a hatalmas ismeretanyag okozta kábultságunkból ismét *Petrás Mária* üde hangja rázott fel, majd kérdések, kiegészítések hangzottak el a hallgatóság részéről. Többen felvetették, hogy ezen ismeretek széleskörű terjesztésével, oktatásával erős késésben vagyunk. Magam részéről *dr. Issekutz* elnöknőnk véleményét osztom: ahhoz, hogy ezen ismeretek befogadó talajra találjanak a diákok körében, megfelelő színvonalú, etikai, erkölcsi normák kialakítására, meghonosítására, oktatására és elterjesztésére van szükség. Hatásuk csak évek múlva jelenik meg - módszeres, következetes oktatási munka esetén - az ifjú fejekben, illetve a közgondolkodásban.

A gondolkodóba esett, magába mélyült közönség ismét azzal a jó érzéssel távozhatott, hogy magas színvonalú, értékes ismeretanyaggal gazdagodott.